

satisfactionis sacramentalis, præcedere debeant absolutionem; — Falsa, temeraria, communi praxi Ecclesiæ injuriosa, inducens in errorem hæreticali nota in Petro de Osma confixum.

P. P. 38. Item Doctrina, qua — postquam Synodus professa est *se non posse non admirari illam adeo venerabilem disciplinam antiquitatis, quæ, ut ait, ad pœnitentiam non ita facile et forte nunquam eum admittat qui post primum peccatum et primam reconciliationem relapsus esset in culpam*, — subjungit, *per timorem perpetuæ exclusionis a communione et pace, etiam in articulo mortis magnum frenum illis injectum iri qui parum considerant malum peccati, et minus illud timent*; — Contraria Can. 13. Concilii Nicæni I, Decretali Innocentii I. ad Exuperium Tolos., tum et Decretali Cælestini I. ad Episcopos Viennen. et Narbon. Provinciæ, redolens pravitatem quam in ea Decretali sanctus Pontifex exhorret.

P. P. 39. Declaratio Synodi de peccatorum venialium confessione, quam optare se ait non tantopere frequentari, ne nimium contemptibiles reddantur ejusmodi confessiones; — Temeraria, pernicioza, Sanctorum ac piorum praxi a S. Conc. Trid. probatæ contraria.

DE DISPOSITIONE PœNITENTIS. Non est obligandus Concubinarius ad ejiciendam concubinam, si hæc nimis utilis esset ad oblectamentum concubinarij, vulgo *Regalo*, dum, deficiente illa, nimis ægre ageret vitam, et alia epulæ tædio magno concubinarium afficerent, et alia famula nimis difficile inveniretur. *Alex. VII. C. 41.*

Pœnitenti habenti consuetudinem peccandi contra legem Dei, naturæ aut Ecclesiæ, etsi emendationis spes nulla appareat, nec est neganda, nec differenda absolutio, dummodo ore proferat, se dolere et proponere emendationem. *Innoc. XI. A. 60.*

Potest aliquando absolvi, qui in proxima occasione versatur peccandi, quam potest et non vult omittere, quinimo directe et ex proposito querit, aut eo se ingerit. *Innoc. XI. A. 61.*

Absolutionis capax est homo, quantumvis labore ignorantia mysteriorum fidei, et etiamsi per negligentiam etiam culpabilem nesciat mysterium Sanctissimæ Trinitatis et Incarnationis Domini nostri Jesu Christi. *Innoc. XI. A. 64.*

In confitendo debent animæ transformatæ sua peccata detestari, et condemnare se, et desiderare remissionem suorum peccatorum, non ut propriam purificationem et liberationem, sed ut rem, quam Deus vult, et vult nos velle propter suam gloriam. *Camerac. 20.*

P. P. 36. Doctrina Synodi, qua — postquam præmisit: *Quando habebuntur signa non æquivoca amoris Dei dominantis in corde hominis, posse illum merito judicari dignum, qui admittatur ad participationem Sanguinis Jesu Christi, quæ fit in Sacramentis*, — subdit *supposititias conversiones, quæ fiunt per attritionem, nec efficaces esse solere nec durabiles*: consequenter, *Pastorem animarum debere insistere signis non æquivocis caritatis dominantis antequam admittat suos pœnitentes ad Sacramenta*; quæ signa, ut deinde tradit, *Pastor deducere poterit ex stabili cessatione a peccato et fervore in operibus bonis*; quem insuper *fervorem caritatis* perhibet velut dispositionem, quæ *debet præcedere absolutionem*: — Sic intellecta, ut non solum Contritio imperfecta, quæ passim attritionis nomine donatur, etiam quæ juncta sit cum dilectione, qua homo incipit diligere Deum tanquam

omnis justitiæ fontem, nec modo Contritio caritate formata, sed et fervor caritatis dominantis, et ille quidem diuturno experimento per fervorem in operibus bonis probatus, generaliter et absolute requiratur, ut homo ad sacramenta, et speciatim pœnitentes ad absolutionis beneficium admittantur; — Falsa, temeraria, quietis animarum perturbativa, tutæ ac probatæ in Ecclesia praxi contraria, Sacramenti efficaciam detrahens et injuriosa.

DE CONTRITIONE. Per contritionem etiam cum caritate perfecta et cum voto suscipiendi Sacramentum conjunctam non remittitur crimen extra casum necessitatis aut martyrii sine actuali susceptione Sacramenti. *Bai. 71.*

DE ATTRITIONE. Probabile est sufficere attritionem naturalem, modo honestam. *Innoc. XI. A. 57.*

Revera peccat, qui odio habet peccatum mere ob ejus turpitudinem et disconvenientiam cum natura, sine ullo ad Deum offensum respectu. *Alex. VIII. B. 9.*

Attritio, quæ gehennæ et pœnarum metu concipitur, sine dilectione benevolentiam Dei propter se, non est bonus motus ac supernaturalis. *Alex. VIII. B. 15.*

Si solus supplicii timor animat pœnitentiam, quo hæc est magis violenta, eo magis ducit ad desperationem. *Quesn. 60.*

P. P. 25. Doctrina quæ timorem pœnarum generatim perhibet *duntaxat non posse dici malum, si saltem pertingit ad cohibendam manum*; — Quasi timor ipse gehennæ, quam fides docet peccato infligendam, non sit in se bonus et utilis, velut donum supernaturale, ac motus a Deo inspiratus præparans ad amorem justitiæ; — Falsa, temeraria, pernicioza, divinis donis injuriosa, alias damnata, contraria doctrinæ Concilii Tridentini, tum et communi Patrum sententiæ: *opus esse, juxta consuetum ordinem præparationis ad justitiam, ut intret timor primo per quem veniat caritas, timor medicamentum, caritas sanitas*. — Ex S. August. in Epist. Jo. c. 4; Tract. 9, n. 4, 5. — In Jo. Evang. Tract. 41. n. 10. — Enarratione in Psalm. 127, n. 7. — Sermone 157. de verbis apostoli, c. 13. — Sermone 161. de verbis Apostoli. n. 81. — Sermone 349. de Caritate, n. 7.

DE CONFESSIOE. Licet per litteras sive per internuntium Confessario absenti Sacramentaliter confiteri, et ab eodem absente absolutionem petere. *Paul. V.*

Peccata in confessione ommissa seu oblita ob instans periculum vitæ aut ob aliam causam, non tenemur in sequenti confessione exprimere. *Alex. VII. B. 11.*

Mollities, Sodomia, bestialitas sunt peccata ejusdem speciei infimæ, ideoquæ sufficit in confessione dicere, se procurasse pollutionem. *Alex. VII. B. 24.*

Qui habuit copulam cum soluta, satisfacit confessionis præcepto dicens: commisi cum soluta grave peccatum contra castitatem, non explicando copulam. *Alex. VII. B. 25.*

Non tenemur Confessario interroganti fateri peccati alicujus consuetudinem. *Innoc. XI. A. 58.*

Licet Sacramentaliter absolvere dimidiate tantum confessos ratione magni concursus pœnitentium, qualis v. g. potest contingere in die magnæ alicujus festivitatis aut indulgentiæ. *Innoc. XI. A. 59.*

DE ABSOLUTIONE. Sententia asserens Bullam Cœnæ solum prohibere absolutionem hæresis et aliorum criminum, quando publica sunt, et id non derogare facultati Tridentini, in qua de occultis criminibus sermo est, anno 1629. die 18. Julii in Consistorio S. Congregat. Eminentiss. Cardin. visa et tolerata est. *Alex. VII. B. 3.*

Praelati Regulares possunt in foro conscientie absolvere quoscumque seculares ab hæresi occulta et ab excommunicatione per eam incursa. *Alex. VII. B. 4.*

Mendicantes possunt absolvere a casibus Episcopis reservatis, non oblata ad id Episcoporum facultate. *Alex. VII. B. 12.*

P. P. 37. Doctrina Synodi quæ de auctoritate absolventi accepta per ordinationem enuntiat, post institutionem Diœcesium et Parochiarum, conveniens esse ut quisque iudicium hoc exerceat super personas sibi subditas sive ratione territorii, sive jure quodam personali, propterea quod aliter confusio induceretur et perturbatio; — Quatenus, post institutas Diœceses et Parochias, enuntiat tantummodo conveniens esse ad præcavendam confusionem, ut absolventi potestas exerceatur super subditos; sic intellecta tanquam ad validum usum hujus potestatis non sit necessaria ordinaria vel subdelegata illa jurisdictio, sine qua Tridentinum declarat nullius momenti esse absolutionem a Sacerdote prolatam; — Falsa, temeraria, perniciosa, Tridentino contraria et injuriosa, erronea.

P. P. 44. Propositio Synodi asserens reservationem casuum, nunc temporis, aliud non esse quam improvidum ligamen pro inferioribus Sacerdotibus, et sonum sensu vacuum pro pœnitentibus assuetis non admodum curare hanc reservationem; — Falsa, temeraria, male sonans, perniciosa, Concilio Tridentino contraria, superioris hierarchicæ potestatis læsiva.

P. P. 45. Item de spe quam ostendit fore, ut reformato Rituali et ordine pœnitentiæ nullum amplius locum habituræ sint hujusmodi reservationes; — Prout attenta generalitate verborum innuit per reformationem Ritualis et ordinis pœnitentiæ factam ab Episcopo vel Synodo, aboleri posse Casus quos Tridentina Synodus (Sess. 14., c. 7) declarat Pontifices Maximos potuisse, pro suprema potestate sibi in universa Ecclesia tradita, peculiari suo iudicio reservare; — Propositio falsa, temeraria, Concilio Tridentino et summorum Pontificum auctoritati derogans et injuriosa.

DE SATISFACTIONE. Solutio pœnæ temporalis, quæ, peccato dimisso, sæpe remanet, et corporis resurrectio, proprie non nisi meritis Christi adscribenda est. *Bai. 10.*

Quando per eleemosynas aliaque pœnitentiæ opera Deo satisfacimus pro pœnis temporalibus, non dignum pretium Deo pro peccatis nostris offerimus, sicut quidam errantes autumant; nam alioquin essemus saltem aliqua ex parte redemptores; sed aliquid facimus, cujus intuitu Christi Satisfactio nobis applicatur et communicatur. *Bai. 59.*

Satisfactiones laboriosæ justificatorum non valent expiare de condigno pœnam temporalem restantem post culpam condonatam. *Bai. 77.*

Pœnitens propria auctoritate substituere sibi alium potest, qui loco ipsius pœnitentiam adimpleat. *Alex. VII. B. 15.*

Modus plenus sapientia, lumine et charitate est dare animabus tempus portandi cum humilitate et sentiendi statum peccati, petendi Spiritum pœni-

lentiæ et contritionis, et incipiendi ad minus satisfacere justitiæ Dei, antequam reconcilientur. *Quesn. 87.*

Ignoramus quid sit peccatum et vera pœnitentia, quando volumus statim restitui possessioni bonorum illorum, quibus nos peccatum spoliavit, et detrectamus separationis istius ferre confusionem. *Quesn. 88.*

DE SIGILLO CONFSSIONIS. Scientia ex confessione acquisita, modo fiat sine directa et indirecta revelatione et gravamine pœnitentis, uti licet, si aliud multo gravius ex non usu sequatur, in cujus comparatione prius merito contemnatur. *Innoc. XI. C.*

DE SOLLICITATIONE IN CONFESS. Confessarius qui in Sacramentali Confessione tribuit pœnitenti chartam postea legendam, in qua ad venerem incitat, non censetur sollicitasse in confessione, ac proinde non est denunciandus. *Alex. VII. B. 6.*

Modus evadendi obligationem denunciandæ sollicitationis est, si sollicitatus confiteatur cum sollicitante. Hic potest ipsum absolvere absque onere denunciandi. *Alex. VII. B. 7.*

DE CENSURIS. Quoad forum conscientie, reo correcto ejusque contumacia cessante, cessant censure. *Alex. VII. C. 44.*

Ecclesia auctoritatem excommunicandi habet, ut eam exerceat per primos Pastores de consensu saltem præsumpto totius corporis. *Quesn. 90.*

Excommunicationis injustæ metus nunquam debet nos impedire ab implendo debito nostro. Nunquam eximus ab Ecclesia, etiam quando hominum nequitia videamur ab ea expulsi, quando Deo, Jesu Christo atque ipsi Ecclesiæ per charitatem affixi sumus. *Quesn. 91.*

Pati potius in pace excommunicationem et anathema injustum, quam prodere veritatem, est imitari Sanctum Paulum: tantum abest ut sit erigere se contra auctoritatem aut scindere unitatem. *Quesn. 92.*

Jesus quandoque sanat vulnera, quæ præceps primorum Pastorum festinatio infligit sine ipsius mandato; Jesus restituit, quod ipsi inconsiderato zelo rescindunt. *Quesn. 93.*

Deus permittit ut omnes potestates sint contrariæ prædicatoribus veritatis, ut ejus victoria attribui non possit nisi divinæ gratiæ. *Quesn. 96.*

Nimis sæpe contingit, membra illa, quæ magis sancte et magis stricte unita Ecclesiæ sunt, respici atque tractari tanquam indigna ut sint in Ecclesia, vel tanquam ab ea separata; sed justus vivit ex fide, et non ex opinione hominum. *Quesn. 97.*

Status persecutionis et pœnarum, quas quis tolerat tanquam hæreticus, flagitiosus et impius, ultima plerumque probatio est et maxime meritoria, utpote quæ facit hominem magis conformem Jesu Christo. *Quesn. 98.*

Pervicacia, præventio, obstinatio in nolendo aut aliquid examinare, aut agnoscere se fuisse deceptum, mutant quotidie quoad multos in odorem mortis id quod Deus in sua Ecclesia posuit ut in ea esset odor vitæ, v. g. bonos libros, instructiones, sancta exempla etc. *Quesn. 99.*

Tempus deplorabile, quo creditur honorari Deus persequendo veritatem ejusque discipulos! Tempus hoc advenit... Haberi et tractari a Religionis Ministris tanquam impium et indignum omni commercio cum Deo, tanquam membrum putridum capax corrumpendi omnia in societate Sanctorum, est hominibus piis morte corporis mors terribilior. Frustra quis sibi blanditur

de suarum intentionum puritate et zelo quodam Religionis; persequendo flamma ferroque viros probos, si propria passione excæcatus est, aut abrep-tus aliena, propterea quod nihil vult examinare. Frequenter credimus sacri-care Deo impium; et sacrificamus Diabolo Dei servum. *Quesn.* 100.

P. P. 4. Propositio affirmans abusum fore auctoritatis Ecclesiæ, transferendo illam ultra limites doctrine ac morum, et eam extendendo ad res exteriores, et per vim exigendo id quod pendet a persuasione et corde; tum etiam, multo minus ad eam pertinere exigere per vim exteriorem subjectionem suis De-cretis; — Quatenus indeterminatis illis verbis: extendendo ad res exteriores, notet velut abusum auctoritatis Ecclesiæ usum ejus potestatis acceptæ a Deo, qua usi sunt et ipsimet Apostoli in disciplina exteriore constituenda et sancienda; — Hæretica.

P. P. 5. Qua parte insinuat Ecclesiam non habere auctoritatem subjec-tionis suis Decretis exigendæ, aliter quam per media quæ pendent a per-suasione; — Quatenus intendat Ecclesiam non habere collatam sibi a Deo potestatem, non solum dirigendi per consilia et suasiones, sed etiam jubendi per leges, ac devios contumacesque exteriore judicio ac salubribus pœnis coercendi atque cogendi; — Ex Bened. XIV., in Brevi Ad assiduas, anni 1755. Primate, Archiepiscopis et Episcopis Regni Polon. — Inducens in systema alias damnatum ut hæreticum.

P. P. 46. Propositio asserens effectum excommunicationis exteriorem dun-taxat esse quia tantummodo natura sua excludit ab exteriore communica-tione Ecclesiæ; — Quasi excommunicatio non sit pœna spiritualis, ligans in cœlo, animas obligans; — Ex S. Aug. Ep. 250. Auxilio Episcopo, Tract. 50. in Joan. n. 12. — Falsa, pernicioza, in art. 23. Lutheri damnata, ad minus erronea.

P. P. 47. Item, quæ tradit necessarium esse juxta leges naturales et divinas, ut sive ad excommunicationem, sive ad suspensionem, præcedere debeat examen personale, atque adeo sententias dictas ipso facto, non aliam vim habere nisi seriæ comminationis, sine ullo actuali effectu; — Falsa, temeraria, pernicioza, Ecclesiæ potestati injuriosa, erronea.

P. P. 48. Item, quæ pronuntiat inutilem ac vanam esse formulam nonnullis abhinc seculis inductam absolvendi generaliter ab excommunicationibus, in quas fidelis incidere potuisset; — Falsa, temeraria, praxi Ecclesiæ injuriosa.

P. P. 49. Item quæ damnat ut nullas et invalidas suspensiones ex infor-mata conscientia; — Falsa, pernicioza, in Tridentinum injuriosa.

P. P. 50. Item in eo quod insinuat soli Episcopo fas non esse uti potestate, quam tamen ei defert Tridentinum (Sess. 14. c. 1. de Ref.) suspensionis ex informata conscientia legitime infligendæ; — Jurisdictionis Prælatorum Ecclesiæ læsiva.

DE INDULGENTIIS. Per passiones Sanctorum in indulgentiis communicatas non proprie redimuntur nostra delicta; sed per communionem charitatis nobis eorum passiones impertiuntur, ut digni simus qui pretio Sanguinis Christi a pœnis pro peccatis debitis liberemur. *Bai.* 60.

Indulgentiæ concessæ Regularibus et revocatæ a Paulo V. hodie sunt revali-datæ. *Alex. VII. C.* 37.

Non oportet quærere indulgentias pro pœna debita peccatis propriis, quia melius est satisfacere divinæ justitiæ, quam quærere misericordiam; nam

illud procedit ex puro Dei amore, et hoc ex amore interessato, id est, perso-nalis commodi nostri, et non est res grata Deo nec meritoria; quia est velle subterfugere crucem. *Molin.* 46.

P. P. 40. Propositio asserens indulgentiam, secundum suam præcisam notionem, aliud non esse quam remissionem partis ejus pœnitentiæ quæ per Canones statuta erat peccanti; — Quasi indulgentia præter nudam remis-sionem pœnæ canonicæ non etiam valeat ad remissionem pœnæ temporalis pro peccatis actualibus debitæ apud divinam justitiam; — Falsa, temeraria, Christi meritis injuriosa, dudum in Art. 19. Lutheri damnata.

P. P. 41. Item in eo quod subditur, Scholasticos suis subtilitatibus inflatos invexisse thesaurum male intellectum meritorum Christi et Sanctorum, et clara notioni absolutionis a pœna canonica, substituisse confusam et falsam applicationis meritorum; — Quasi thesauri Ecclesiæ, unde Papa dat indul-gentiis non sint merita Christi et sanctorum; — Falsa, temeraria, Christi et Sanctorum meritis injuriosa, dudum in Art. 17. Lutheri damnata.

P. P. 42. Item in eo quod superaddit luctuosius adhuc esse quod chimerica isthæc applicatio transferri solita sit in defunctos; — Falsa, temeraria, piarum aurium offensiva, in Romanos Pontifices, et in praxim et sensum universalis Ecclesiæ injuriosa, inducens in errorem hæreticali nota in Petro de Osma confixum, iterum damnatum in Art. 22 Lutheri.

P. P. 43. In eo demum quod impudentissime invehitur in Tabellas indul-gentiarum, Altaria privilegiata, etc; — Temeraria, piarum aurium offen-siva, scandalosa, in summis Pontifices atque in praxim tota in Ecclesia fre-quentatam contumeliosa.

DE ORDINE.

P. P. 51. Doctrina Synodi quæ perhibet, in promovendis ad Ordines, hanc de more et instituto veteris discipline rationem servari consuevisse, ut si quis Clericorum distingebatur sanctitate vitæ et dignus aestimabatur qui ad Ordines sacros ascenderet, ille solitus erat promoveri ad Diaconatum, vel Sacerdotium, etiamsi inferiores Ordines non suscepisset, neque tum talis ordinatio dicebatur per saltum, ut postea dictum est;

P. P. 52. Item quæ innuit non alium titulum ordinationum fuisse quam deputationem ad aliquod speciale ministerium, qualis præscripta est in Concilio Chalcedonensi; subjungens, quamdiu Ecclesia sese his principiis in delectu sacrorum ministrorum conformavit, Ecclesiasticum ordinem floruisse; verum beatos illos dies transiisse, novaque principia subinde intro-ducta, quibus corrupta fuit disciplina in delectu ministrorum Sanctuarii;

P. P. 53. Item quod inter hæc ipsa corruptionis principia refert quod recessum sit a veteri instituto, quo, ut ait, Ecclesia insistens Apostoli vesti-giis neminem ad Sacerdotium admittendum statuerat nisi qui conservasset innocentiam baptismalem;

Quatenus innuit corruptam fuisse disciplinam per decreta et instituta
1. Sive quibus ordinationes per saltum vetitæ sunt; 2. Sive quibus pro Ecclesiarum necessitate et commoditate probatæ sunt Ordinationes, sine titulo specialis officii, velut speciatim a Tridentino Ordinatio ad titulum pa-trimonia (salva obedientia, qua sic Ordinati Ecclesiarum necessitatibus de-servire debent iis obeundis officiis, quibus pro loco ac tempore ab Episcopo

admoti fuerint, quemadmodum ab apostolicis temporibus in primitiva Ecclesia fieri consuevit); 3. Sive quibus jure canonico facta est criminum distinctio, quæ delinquentes reddunt irregulares; quasi per hanc distinctionem Ecclesia recesserit a spiritu Apostoli, non excludendo generaliter et indistincte ab ecclesiastico ministerio omnes quoscumque qui baptismalem innocentiam non conservassent; — Doctrina singulis suis partibus falsa, temeraria, Ordinis pro Ecclesiarum necessitate et commoditate inducti perturbativa, in disciplinam per Canones et speciatim per Trid. Decreta probatam injuriosa.

P. P. 54. Item quæ velut turpem abusum notat unquam prætere de elemosynam pro celebrandis Missis et Sacramentis administrandis, sicuti et accipere quemlibet proventum dictum *Stolæ*, et generatim quodcumque stipendium et honorarium quod suffragiorum aut cujuslibet parochialis functionis occasione offerretur; — Quasi turpis abusus crimine notandi essent ministri Ecclesiæ, dum secundum receptum et probatum Ecclesiæ morem et institutum, utuntur jure promulgato ab Apostolo, accipiendi temporalia ab iis quibus spiritualia ministrantur; — Falsa, temeraria, Ecclesiastici ac pastoralis juris læsiva, in Ecclesiam ejusque ministros injuriosa.

P. P. 55. Item qua vehementer optare se profitetur, ut aliqua ratio inveniretur minutuli Cleri (quo nomine inferiorum ordinum Clericos designat) a cathedralibus et collegiatis submovendi, providendo aliter, nempe per probos et provectionis ætatis Laicos, congruo assignato stipendio, ministerio inserviendi Missis et aliis Officiis, velut Acolythi, etc., ut olim, inquit, fieri solebat, quando ejus generis Officia non ad meram speciem pro majoribus Ordinibus suscipiendis redacta erant; — Quatenus reprehendit institutum quo cavetur ut *minorum Ordinum functiones per eos tantum præstentur, exerceanturque, qui in illis constituti, adscriptive sunt* (Concil. Prov. iv. Mediol.) idque ad mentem Tridentini (Sess. 23. c. 17.) ut *sanctorum Ordinum a Diaconatu ad ostiariatum functiones ab apostolicis temporibus in Ecclesia laudabiliter receptæ, et in pluribus locis aliquandiu intermissæ juxta sacros Canones revocentur, nec ab hæreticis tanquam otiosæ traducantur*; — Suggestio temeraria, piarum auriarum offensiva, ecclesiastici ministerii perturbativa; servandæ, quoad fieri potest, in celebrandis mysteriis decentiæ imminutiva, in minorum Ordinum munera et functiones, tum in Disciplinam per Canones et speciatim per Trid. probatam injuriosa, favens hæreticorum in eam conviciis et calumniis.

P. P. 56. Doctrina quæ statuit conveniens videri in impedimentis canonicis, quæ proveniunt ex delictis in jure expressis, ullam unquam nec concedendam nec admittendam esse dispensationem; — Æquitatis et moderationis canonicæ a sacro Concilio Tridentino probatæ læsiva, auctoritati et juribus Ecclesiæ derogans.

P. P. 57. Præscriptio Synodi quæ generaliter et indiscriminatim velut abusum rejicit quamcumque dispensationem, ut plus quam unum residentiale beneficium uni eidemque conferatur; — Item in eo quod subjungit, certum sibi esse, juxta Ecclesiæ spiritum, plus quam uno beneficio tametsi simplici neminem frui posse; — Pro sua generalitate derogans moderationi Tridentini Sess. 7. c. 5. et Sess. 24. cap. 17.

DE MATRIMONIO.

Non peccat maritus, occidens propria auctoritate uxorem in adulterio deprehensam. *Alex. VII. B. 19.*

Opus conjugii ob solam voluptatem exercitum omni penitus caret culpa ac defectu veniali. *Innoc. XI. A. 9.*

Copula cum conjugata, consentiente marito, non est adulterium; adeoque sufficit in confessione dicere, se esse fornicatum. *Innoc. XI. A. 50.*

P. P. 58. Propositio quæ statuit Sponsalia proprie dicta actum mere civilem continere, qui ad matrimonium celebrandum disponit, eademque civilium legum præscripto omnino subjacere; — Quasi actus disponens ad sacramentum non subjaceat sub hac ratione juri Ecclesiæ; — Falsa, juris Ecclesiæ, quoad effectus etiam e Sponsalibus vi canonicarum sanctionum profluentes, læsiva, disciplinæ ab Ecclesia constitutæ derogans.

P. P. 59. Doctrina Synodi asserens *ad supremam civilem potestatem duntaxat originarie spectare contractui matrimonii apponere impedimenta ejus generis, quæ ipsum nullum reddunt, dicunturque dirimentia, quod jus originarium præterea dicitur cum jure dispensandi essentialiter connexum; subjungens, supposito assensu vel conniventia Principum, potuisse Ecclesiam juste constituere impedimenta dirimentia ipsum contractum matrimonii*; — Quasi Ecclesia non semper potuerit ac possit, in Christianorum matrimoniis, jure proprio impedimenta constituere, quæ matrimonium non solum impediunt sed et nullum reddant quoad vinculum, quibus Christiani obstricti teneantur etiam in terris infidelium, in eisdemque dispensare; — Canonum 3. 4. 9. 12. Sess. 24. Concil. Trid. eversiva, hæretica.

P. P. 60. Item rogatio Synodi ad Potestatem civilem, ut *e numero impedimentorum tollat cognitionem spiritualem, atque illud quod dicitur publicæ honestatis, quorum origo reperitur in collectione Justiniani; tum ut restringat impedimentum affinitatis et cognationis ex quacumque licita aut illicita conjunctione provenientis ad quartum gradum, juxta civilem computationem per lineam lateralem et obliquam, ita tamen ut spes nulla relinquatur dispensationis obtinendæ*; — Quatenus civili potestati jus attribuit sive abolendi; sive restringendi impedimenta Ecclesiæ auctoritate constituta vel comprobata; — Item qua parte supponit Ecclesiam per potestatem civilem spoliari posse jure suo dispensandi super impedimentis ab ipsa constitutis vel comprobatis; — Libertatis ac potestatis Ecclesiæ subversiva, Tridentino contraria, ex hæreticali supra damnato principio profecta.

O. A. M. D. G.